

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **M. T. V.**, narozený „X“, státní příslušnost Vietnam,
bytem „X“,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**,
se sídlem Nad Štolou 7, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2019, č. j. OAM-644/ZA-ZA11-HA13-2019,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 11. 2019, č. j. OAM-644/ZA-ZA11-HA13-2019, jímž bylo ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci azyl podle ust. § 12, § 13, § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje, a že doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle ust. § 15a zákona o azylu nelze udělit.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném právní posouzení otázky splnění podmínek pro udělení azylu a doplňkové ochrany dle zákona o azylu. Dále tvrdil, že řízení bylo postiženo vadou, neboť žalovaný vycházel ze skutkového stavu, který nemá oporu v provedeném dokazování. Žalobce též namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a to pro nesrozumitelnost a nedostatečné odůvodnění. Konstatoval, že při aplikaci ust. § 12 až § 14 zákona o azylu jsou správní orgány povinny dbát zásad správního řízení uvedených v ust. § 2 až § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Mezi nimi vyzdvihl především požadavek individualizace správního řízení a správního rozhodnutí dle ust. § 2 odst. 4 správního řádu a povinnost správního orgánu zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Dle prvně uvedené zásady každý správní orgán dbá, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. Z toho pak vyplývá povinnost správního orgánu zjistit rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, o jehož právech a povinnostech je rozhodováno. Správní orgán je také povinen přihlížet ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Dle žalobce žalovaný pochybil, když řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným okolnostem případu, v důsledku čehož nesprávně aplikoval ust. § 12 až § 14 zákona o azylu.
3. Žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí shledal především v tom, že žalovaný na skutková zjištění týkající se jeho odsouzení za pokus o vraždu aplikoval ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. K tomu žalobce uvedl, že za uvedený trestný čin mu byl uložen trest odnětí svobody při spodní hranici zákonné sazby. Podotkl rovněž, že již v žádosti o mezinárodní ochranu tvrdil, že poškozený je zdravý a žije ve Vietnamu, tuto skutečnost však žalovaný neověřoval. Žalobce svou trestnou činnost nezamlčoval, nezlehčoval ani nebagatelizoval a v řízení uváděl pouze skutečnosti, které jsou ověřitelné. Uložený trest řádně vykonal. Dále žalobce s poukazem na ust. § 12 zákona o azylu zdůraznil, že při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu vyjádřil obavu o své zdraví a život, jež se odvíjí od újmy, která mu může být způsobena při návratu do Vietnamu. Svou obavu odůvodnil tím, že ve Vietnamu se oproti evropským státům uznávají odlišné kulturní hodnoty a samotný výkon trestu není zpravidla pro oběti trestných činů dostatečnou satisfakcí. Žalobce také poukázal na svou výpověď ve správním řízení, v níž uvedl, že má v České republice manželku a syna, kteří zde pobývají legálně. Sám žalobce žije v České republice s malými přestávkami téměř 30 let a nemá žádné vazby na Vietnam, který je pro něj cizí zemí. K České republice má naopak vřelý vztah, neboť zde má rodinu. S ohledem na tyto skutečnosti měl žalobce za to, že žalovaný pochybil, když jeho životní situaci nepodřadil pod ust. § 13 a § 14 zákona o azylu. K prokázání svého otcovství žalobce k žalobě připojil výsledku testu DNA ze dne 26. 11. 2019.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný spolu se správním spisem zaslal soudu i své písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, neboť žalobcem uplatněné námitky neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal přitom na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce a prvoinstanční rozhodnutí. Podotkl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobcem byla snaha o setrvání na českém území a legalizace pobytu na území České republiky, neboť oprávnění k pobytu žalobce pozbylo platnosti. Dále bylo zjištěno, že v České republice žije velmi dlouho a má zde manželku a syna, se Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kterými chce společně žít. Návrat do vlasti odmítá, neboť tam nemá zázemí. Tyto důvody však dle žalovaného nelze podřadit pod taxativně vymezené důvody podle zákona o azylu. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce byl pravomocně odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 6. 2010, sp. zn. 5 T 2/2010, za spáchání pokusu trestného činu vraždy podle ust. § 8 odst. 1 k § 219 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákon“) k trestu odnětí svobody v trvání deseti let a byl mu uložen trest vyhoštění z České republiky na dobu neurčitou. Z tohoto rozsudku vyplývá, že soud vyhodnotil míru společenské škodlivosti jako velmi vysokou, a to zejména s ohledem na nebezpečnost daného jednání, které bezprostředně směřovalo k úmyslnému usmrcení jiného, přestože k jeho dokonání nedošlo. Dle žalovaného se tak jedná o zvlášť závažný zločin dle ust. § 41 odst. 2 trestního zákona, který lze rovněž kvalifikovat jako vážný zločin dle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, který vylučuje cizince z možnosti udělení doplňkové ochrany. Neudělení doplňkové ochrany pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu proto bylo na místě.

5. Žalovaný dále uvedl, že po provedeném řízení nedospěl k závěru, že by žalobce mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování ve smyslu azylového zákona. Žalobce nesdělil žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, naopak uvedl, že není a ani nebyl politicky aktivní. Zároveň potvrdil, že nikdy neměl žádné potíže s vietnamskými státními orgány nebo bezpečnostními složkami. Žalovaný dále poznamenal, že žalobce přicestoval do České republiky v roce 1991 s cílem získat zde práci a vydělat peníze. Jeden z jeho bratrů žije v České republice a druhý v Německu, přičemž oba disponují povolením k trvalému pobytu. Žalobci však povolení k trvalému pobytu na území České republiky zaniklo dne 18. 8. 2010 nabytím právní moci výše uvedeného rozsudku, kterým mu soud uložil trest správního vyhoštění. Žalovaný v žalobcově případě neshledal žádné skutečnosti hodné zvláštního zřetele, naproti tomu zdůraznil, že nelze bagatelizovat velmi vážné a společensky nebezpečné trestní jednání žalobce. Žalobcem uváděné osobní nebo rodinné důvody žalovaný nepovažoval za azylově relevantní, nepřisvědčil ani tvrzením žalobce o hrozbě ze strany soukromých osob, která se mu jevila jako nepodložená. Na podporu své argumentace žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, sp. zn. 6 Azs 309/2016.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě výslovně poučen.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

8. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 18. 7. 2019 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. K předmětné žádosti mimo jiné uvedl, že je vietnamské národnosti, bez náboženského i politického přesvědčení. Nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, nebyl nijak politicky aktivní. Je ženatý a má jednoho syna, v České republice žije s matkou. Do České republiky poprvé přicestoval letecky v prosinci 1991 letecky z Hanoje na návštěvu svého bratra. Od té doby byl nepřetržitě v České republice, jen asi třikrát nebo čtyřikrát byl ve Vietnamu na návštěvě, naposledy asi v červenci 2009. Přibližně v letech 1993 až 1994 pobýval na turistické vízum v Německu, kam jel navštívit bratra. V této době požádal v Německu o mezinárodní ochranu, jeho žádost však byla zamítnuta. K důvodům podání žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že žije na území České republiky dlouho a má tu manželku a syna, se kterými zde chce být. Výslovně poté uvedl, že další důvody k podání žádosti nemá.
9. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 7. 2019 žalobce uvedl, že v roce 2009 byl odsouzen za pokus vraždy na deset let, propuštěn byl dne 12. 7. 2019. Na otázku, zda mohl legalizovat svůj pobyt na území České republiky, odpověděl, že musí z důvodu uloženého trestu vyhoštění opustit Českou republiku. Jelikož neví, co má dělat, podal žádost o mezinárodní ochranu. Následně žalobce potvrdil, že účelem podání žádosti je legalizace jeho pobytu v České republice. Dále uvedl, že důvodem jeho odchodu z Vietnamu bylo, že chtěl v České republice získat práci a vydělat tak peníze. Pokud by se musel vrátit do své vlasti, neměl by se kam vrátit a také by mu chtěli příbuzní člověka, kterého se pokusil zabít, ublížit.
10. Dne 29. 7. 2019 byl žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, které mimo jiné zahrnují Informaci OAMP – Vietnam, bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 31. 5. 2019 a zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Údaje o zemi Vietnam ze dne 28. 1. 2019. S uvedenými podklady se žalobce neseznámil, nevyjádřil se k nim, ani nenavrl jejich doplnění. Dne 24. 9. 2019 byl žalobce seznámen s dalšími podklady, a to Informací z Cizineckého informačního systému, opisem rejstříku trestů ze dne 20. 8. 2019 a rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 6. 2010, č. j 5 T 2/2010-424. S těmito podklady se žalobce seznámil, přičemž potvrdil správnost v nich uvedených údajů. Dodal, že byl odsouzen na základě pokusu o vraždu. Jeho oběť nicméně nezemřela a vrátila se do Vietnamu, kde na žalobce čeká, aby se mu pomstila. Další návrhy k doplnění podkladů pro rozhodnutí žalobce nevznsl.
11. Zmíněným pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 6. 2010, č. j. 5 T 2/2010-424, byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání deseti let do věznice se zvýšenou ostrahou a současně mu byl uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou, a to za spáchání pokusu trestného činu vraždy podle ust. § 8 odst. 1 trestního zákona k ust. § 219 odst. 1 trestního zákona.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce shledal v jeho nesrozumitelnosti a nedostatečném odůvodnění. Vzhledem k tomu, že žalobce nekonkretizoval, v čem tuto vadu spatřuje, soud

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

napadené rozhodnutí podrobil přezkumu z hlediska této námitky taktéž pouze v obecné rovině.

14. Soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, z jakých podkladů při rozhodování vycházel, a vypořádal se s tvrzeními, které žalobce uvedl během správního řízení jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se podrobně zabýval možnostmi udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu i doplňkové ochrany, přičemž své závěry vždy odůvodnil. Pokud jde o udělení azylu, dospěl k závěru, že žalobce pro tuto formu mezinárodní ochrany nesplňuje podmínky vymezené v ust. § 12 až 14 zákona o azylu. Při posuzování naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany naopak žalovaný shledal, že tu jsou překážky ve smyslu ust. § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, dle kterých nelze doplňkovou ochranu udělit. Poukázal přitom na pravomocné odsouzení žalobce za pokus trestného činu vraždy. Odůvodnění napadeného rozhodnutí soud vyhodnotil s přihlédnutím k okolnostem případu a k vlastním tvrzením žalobce jako dostačující, a tedy přezkoumatelné.
15. K žalobcem namítané nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí soud uvádí, že z výrokové části rozhodnutí je zřejmé, že bylo rozhodováno ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany a že žalovaný rozhodl o neudělení azylu podle ust. § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu a současně konstatoval, že doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu nelze udělit. Výrok napadeného rozhodnutí je v souladu s jeho odůvodněním, v němž žalovaný vysvětlil, proč nepřikročil k udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Není rovněž pochyb o tom, k jakým závěrům žalovaný dospěl a jaké skutečnosti jej k těmto závěrům vedly. Napadené rozhodnutí proto soud považuje též za srozumitelné.
16. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud připomíná, že potřebný rozsah zjišťování skutkového stavu se v azylovém řízení odvíjí především od tvrzení samotného žadatele o mezinárodní ochranu. V kontextu žalobcem uplatněných tvrzení pak soud shledal žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými a zdůrazňuje, že žalobce měl ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesl veškerá skutková tvrzení, která považoval za podstatná. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „... řízení o udělení azylu je ... specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud se s citovaným judikátem plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12 až § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce tyto podmínky nesplňuje, přičemž detailně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal. S přihlédnutím k tvrzením uplatněným ve správním řízení ze strany žalobce hodnotí soud skutkový stav jako zcela dostatečně zjištěný ve smyslu § 3 správního řádu. Z těchto důvodů považuje soud námitku nedostatečně zjištěného stavu věci za nedůvodnou.
17. Soud nepřehlédl ani to, že podle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí, jež se konalo dne 29. 7. 2019, se žalobce nechtěl seznámit s podklady pro rozhodnutí a nenavrhl ani žádné doplnění podkladů. Za dané situace pokládá soud žalobcovo tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu za ryze účelové, když sám žalobce výslovně uvedl, že důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu je snaha legalizovat svůj pobyt v České

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

republike a naopak žalovanému nesdělil jakoukoliv skutečnost, které by mohla poukazovat na možné problémy žalobce se státními orgány v zemi původu.

18. Dále se soud zabýval námitkou, že žalovaný nesprávně posoudil splnění podmínek pro udělení azylu a doplňkové ochrany, a to na základě nesprávného vyhodnocení skutkových okolností projednávaného případu. Žalobce v tomto směru především poukázal na to, že při pohovoru k podané žádosti o mezinárodní ochranu vyjádřil obavu o své zdraví a život, pokud by se musel vrátit do Vietnamu. Žalobce rovněž žalovanému vytýkal, že nevzal v potaz jeho rodinnou situaci. Na základě těchto skutečností měl žalobce za to, že žalovaný nesprávně aplikoval ust. § 12 až § 14 zákona o azylu.
19. Dle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
20. Dle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu platí, že rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Dle odst. 2 téhož ustanovení se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo partner azylanta, b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let, c) rodič azylanta mladšího 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.
21. Z ust. § 14 zákona o azylu vyplývá, že nebude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
22. Ve vztahu k věcnému posouzení žalobcovy žádosti soud konstatuje, že žalobce uvedl jako důvod této žádosti, že na území České republiky žije dlouhou dobu a má tady manželku a syna, se kterými chce být. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 7. 2019 pak žalobce sám přiznal, že důvodem podání žádosti je legalizace pobytu na území České republiky. Za situace, kdy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu po téměř 30 letech pobytu na území České republiky, během nichž byl žalobce podle vlastních slov asi třikrát nebo čtyřikrát ve Vietnamu na návštěvě, soud shledal, že právě snaha o legalizaci pobytu byla hlavní důvodem žádosti o mezinárodní ochranu. Těžko si lze totiž představit situaci, že by žalobce jezdil do své vlasti na návštěvy a přitom by mu hrozilo pronásledování či jiná vážná újma ve smyslu ust. § 12 až § 15 zákona o azylu. Tento závěr ostatně odpovídá i zjištěním, která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nespočetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

23. Po zevrubném prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobce uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu (ve Vietnamu) vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Za azylově relevantní důvod ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu nelze podle názoru soudu považovat žalobcovu snahu legalizovat svůj pobyt na území České republiky, ani údajnou a ničím nepodloženou obavu z fyzických útoků ze strany osoby, vůči které se v minulosti dopustil pokusu trestného činu vraždy (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, dostupný na www.nssoud.cz).
24. Pokud žalobce namítal, že žalovaný měl na jeho případ aplikovat ust. § 13 zákona o azylu, soud uvádí, že jednou z podmínek udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu uvedeného ustanovení je, aby rodinnému příslušníkovi žadatele o azyl byla udělena mezinárodní ochrana ve formě azylu. Soud konstatuje, že žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, že by některému z jeho rodinných příslušníků ve smyslu ust. § 13 odst. 2 zákona o azylu byl udělen azyl a tato skutečnost neplyne ani z jiných dokumentů založených ve správním spisu. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 7. 2019 žalobce pouze uvedl, že jeho manželka disponuje oprávněním k trvalému pobytu na území České republiky. Tato skutečnost však zjevně nepostačuje k tomu, aby správní orgán rozhodující ve věci žádosti o mezinárodní ochrany přistoupil k udělení azylu za účelem sloučení rodiny.
25. K námitce směřující proti neudělení azylu z humanitárních důvodů podle ust. § 14 zákona o azylu, soud předesílá, že žalobce by si měl uvědomit, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že mu svědčí azyl z humanitárních důvodů. Soud nepovažuje žalobcem tvrzené důvody (legalizace pobytu, přání zůstat se svou rodinou, absence vazeb na zemi původu či vřelý vztah k České republice) za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, dostupný na www.nssoud.cz). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobce netvrdil, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, a proto soud plně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona.
26. Za zcela příléhavý situaci i užití argumentaci žalobce považuje zdejší soud rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004-60, dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno: „*Snaha po legalizaci pobytu z důvodu společného soužití s* Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

manželem žijícím na území ČR (občanem Vietnamské socialistické republiky, který však o azyl nepožádal) je sice důvodem pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných, mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu. V této souvislosti nutno poukázat na to, jak již ostatně učinil správní orgán i soud, že právní úpravu pobytu cizinců na území ČR upravuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, podle něhož se mohla stěžovatelka pokusit svou situaci vyřešit. Nejvyšší správní soud má za to, že ani osobní situace v zemi původu stěžovatelky není důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů, jak vyplývá ze shora uvedeného.“ K námitce nesprávného právního posouzení proto soud uzavírá, že žalovaný nikterak nepochybil, pokud na případ žalobce neaplikoval ust. § 13 a § 14 zákona o azylu, neboť pro takový postup nebyly naplněny zákonné podmínky.

27. Dále se soud zabýval námitkou, že žalovaný na zjištěný skutkový stav nesprávně aplikoval ust. § 15a zákona o azylu. Žalobce zejména vytýkal žalovanému, že se podrobně neseznámil s popisem skutku, za nějž byl žalobce odsouzen, nereflektoval ani skutečnost, že za spáchaný trestný čin mu byl uložen trest při spodní hranici zákonné sazby či skutečnost, že oběť jeho trestného činu je zdráva a žije ve Vietnamu.
28. Dle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.
29. Dle ust. § 41 odst. 2 trestního zákona zvlášť závažnými trestnými činy jsou trestné činy uvedené v § 62 a ty úmyslné trestné činy, na něž tento zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně osm let.
30. Soud na tomto místě uvádí, že žalobce nečinil sporným, že by trestný čin, za který byl pravomocně odsouzen, nespáchal, namítal pouze to, že jím spáchaný trestný čin nelze podřadit pod ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
31. Výkladem pojmu vážný zločin ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, dostupném na www.nssoud.cz, v němž vyslovil: „Z výše uvedeného vyplývá, že závěr o tom, že se stěžovatel dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na to, že byl žadatel odsouzen za spáchání činu, který je vnitrostátním trestním právem označován za zvlášť závažný zločin. Ačkoli může být kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva jedním z kritérií, ke kterým je žalovaný povinen přihlídnout (jakkoli kritériem výchozím), z hlediska požadavku souladnosti rozhodnutí o mezinárodní ochraně s kvalifikační směrnicí nemůže být jediným. V kontextu případu stěžovatele budou dalšími okolnostmi, které je třeba vzít v úvahu, povaha a závažnost činu spáchaného stěžovatelem a v souvislosti s ní výše uloženého trestu, míra účasti stěžovatele na trestné činnosti, skutečnost, že nedošlo k dokonání trestného činu (včetně příčiny, proč se tak nestalo) či skutečnost, že stěžovatel již trest odnětí svobody vykonal.“ K tomu Nejvyšší správní soud dále poznamenal, že jde toliko o výčet příkladný, vztahující se ke konkrétnímu případu. Předmětná kritéria se proto mohou lišit v závislosti na okolnostech daného případu.
32. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že pro spáchání trestného činu vraždy je trestním zákonem stanoven trest odnětí svobody sazbou v rozmezí 10 až 15 let. S ohledem na ust. § 41 odst. 2 trestního zákoníku proto dospěl k závěru, že se jedná o zvlášť závažný zločin, a tedy zločin, který lze obecně považovat za vážný. Při hodnocení povahy spáchaného trestného činu žalovaný vycházel z odůvodnění předmětného trestního Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozsudku, v němž soud vyhodnotil míru společenské škodlivosti jako velmi vysokou, a to především s ohledem na skutečnost, že se žalobce dopustil jednání pro společnost nebezpečného, které bezprostředně směřovalo k úmyslnému usmrcení jiného, a kterého se dopustil v úmyslu takový čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo. To žalovaného utvrdilo v závěru, že se žalobce dopustil vážného zločinu, přestože mu byl uložen trest při spodní hranici zákonné sazby.

33. Jak již soud zmínil výše, žalobce byl pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 6. 2010, č. j. 5 T 2/2010-424, odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání deseti let do věznice se zvýšenou ostrahou a současně mu byl uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou, a to za spáchání pokusu trestného činu vraždy podle ust. § 8 odst. 1 trestního zákona k ust. § 219 odst. 1 trestního zákona. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že se žalobce dopustil zvláště závažného zločinu ve smyslu ust. § 41 odst. 2 trestního zákoníku, neboť, jak správně uvedl, žalobce spáchal trestný čin, pro který byla trestním zákoníkem stanovena trestní sazba odnětí svobody 10 až 15 let. Lze souhlasit rovněž s tím, že se žalobce dopustil trestné činnosti, která je svou povahou vysoce společensky škodlivá, neboť směřovala proti lidskému životu. V tomto konkrétním případě dne názoru soudu nebylo zapotřebí posuzovat, jaký trest byl žalobci udělen v rámci zákonné sazby odnětí svobody, neboť uložený desetiroční nepodmíněný trest odnětí svobody sám o sobě svědčí o vysoké závažnosti žalobcem spáchaného trestného činu. Ze stejného důvodu pak dle názoru soudu nebylo nutné ze strany žalovaného zvláště zohledňovat, že trestný čin byl spáchán toliko ve stádiu pokusu.
34. Lze tedy konstatovat, že žalovaný nepochybil, když dospěl k závěru, že pravomocné odsouzení žalobce za spáchání pokusu trestného činu vraždy je důvodem pro aplikaci ust. § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Na uvedeném závěru nic nemohou změnit, ani tvrzení žalobce, že v průběhu správního řízení svou trestnou činnost nezamlčoval, nezlehčoval či nebagatelizoval. Vykonání trestu rovněž nemůže mít vliv, zvláště když žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 18. 7. 2019, tedy jen pár dní poté, co byl propuštěn z vězení.
35. Dokazování výsledkem testu DNA ze dne 26. 11. 2019, který žalobce přiložil k žalobě na podporu svého tvrzení, že je biologickým otcem svého syna T. D. S., soud pro nadbytečnost neprováděl, neboť prokázání této skutečnosti nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
36. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl. Žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že mezinárodní ochrana je institutem výjimečným a nelze jím legalizovat pobyt. K tomuto účelu měl žalobce využít zákon o pobytu cizinců na území České republiky, jak opakovaně je judikováno správními soudy včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 22. 01. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, který je dostupný na www.nssoud.cz).
37. Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 28. dubna 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.